



கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 14

ஸ்ரீமுக பங்குனி - சித்திரை

Mar. - April 1994 Voi. 1 No.14



சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பித்தாபிறை சூடிபெரு மாளையரு ளாளா
எத்தான்மற வாதே நினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர்
அருட்டுறையுள்
அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லெனென லாமே.

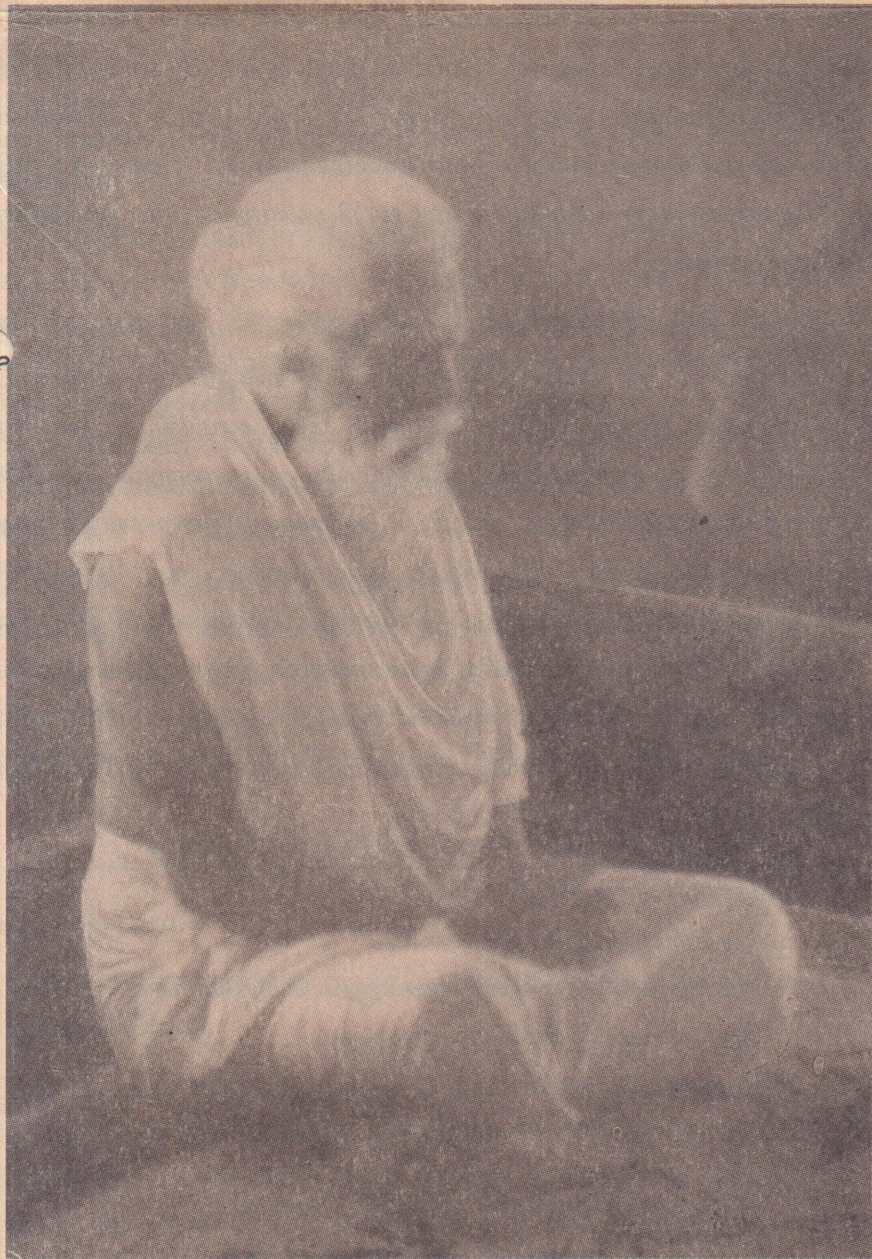
திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

Pūthaa Pirai Soodi!

O Crazy One! O crescent moon-adorned One!
O great Lord! O Dispenser of Grace!
You have installed Yourself in the mind of me
Who Contemplates You Without ever forgetting You
O Father Who abideth in Arulthurai of Vennainallur
on the Southern bank of the Pennai river
Having become Your slave, can I hereafter ever deny it?

Sundaramoorthi Swamigal.



“எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவா னீசன்”

அஞ்சேல்

14-11-33

“அஞ்சுவ தியாதொன்றுமில்லை, அஞ்ச வருவதியாதொன்றுமில்லை
யென்னு மான்றோர் மெய்ம்மொழி நம்மைப் பிறப்பிறப்பாகிய கடலைக்
கடப்பிக்குந் தெப்பம்.” இதைத்துணையாகக் கொண்ட வெமக்கென்ன
குறை? ஆதலால் நிறைந்த மனத்துடன் இந்தப் பெரும் பிரயாணத்தைச்
செய்வோமாக

“அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து.”

நான் யார்

நீ உடம்பன்று, மனமன்று, புத்தியன்று, சித்தமன்று, நீ ஆத்மா.

ஆத்மா ஒரு நாளும் அழியாது. இது மகான்களுடைய அனுபவ சித்தாந்
தம். இந்த உண்மை உனது உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதியக் கடவது.

ஆனால் நீ கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு, அதாவது தருமநெறி
யிற் பிசுகாதே. எவ்வுயிரும் பெருமான் திருமுன்னிலை என்று சாதனை
செய். கடவுள் உள்ளும் புறம்பும் உள்ளவர்.

இப்படிக்கு
என்றும் மறவாதவன்

சுவாமியின் திருப்பாதங்களில்
இவ்விதழை சமர்ப்பிக்கின்றோம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எல்லாம் சிவன் செயல்

(சிவதொண்டன் - மலர் 46; இதழ் 3.)

“எல்லாம் சிவன் செயல் என்றிருப்போம்” என்றும், “அனைத்தும் சிவன் செயல் என நாம் எண்ணுவோம்” என்றும், “ஈடேறவேண்டுமென்றால் எல்லாம் சிவன் செயலாய் நாடோறும் வேண்டிப்பணி - தங்கமே, நல்லூரான் கிருபையுண்டு” என்றும், எங்கள் குருபராகிய சுவாமிகள் “நற்சிந்தனை”ப் பாடல்கள் வாயிலாக நமக்கெல்லாம் நல்லுபதேசம் செய்தருள்கின்றார்கள். சுவாமிகளுடைய உபதேசத்தைத் தலைமேற் கொண்டு எல்லாம் சிவன் என்னும் பேருண்மையை நாடோறும் சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஈடேற முயல்வது நமது பெருங்கடமையாகும்.

பார்ப்பதெல்லாம் சிவமாகவே காணும் சிவனடியார்களாகிய பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் சிவன் செயல் என்பார்கள் என்னும் உண்மையைச் சுவாமிகள் “எந்தச் செயலும் சிவன் செயல் என்பார் சிவனடியார்கள் ஓம்” என்றும், “எல்லாம் சிவன் செயல் என்பார் பெரியோர்” என்றும் எடுத்தியம்புகின்றார்.

இரவு பகல் கோடாவண்ணம் சூரிய சந்திரர்கள் ஒழுங்காக வருவதும், விண்மீன்கள் இரவில் நியதி தவறாது வானில் தோன்றுவதும், காற்றடிப்பதும், நெருப்பெரிவதும், முகில்கள் மழை பொழிவதும், கடல் பெருகுவதும் வற்றுவதும், உயிரினங்கள் தோன்றி வளர்ந்து மடிவதும் கண்கள் காண்பதும், கால்கள் நடப்பதும், கைகளைடுப்பதும் முதலான எண்ணற்ற இயற்கை நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இறைவனருளால் அவனானைக்குட்பட்டு நடப்பனவாதலால் “எல்லாம் சிவன் செயல்” என்றனர் சிவஞானப் பெரியார்.

எங்கள் சுவாமிகள் இதனைத் தமது அருமைத் திருப்பாட்டொன்றில் மிக அழகாக நமக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார்கள்:

“சூரியன் வருவது யாராலே, தாமதி தவழ்வது யாராலே
விண்மீன் மிளிர்வது யாராலே, வெய்யி லெறிப்பது யாராலே
கண்ணிணை காண்பது யாராலே, காற்றும் அடிப்பது யாராலே
தண்ணீர் பெருகுதல் யாராலே, தக்கோர் புகழ்வது யாராலே
பூமி சுழல்வது யாராலே, பூக்கள் மலர்வது யாராலே
கால்கள் நடப்பது யாராலே, கைகளைடுப்பது யாராலே
எண்ணிப் பார்நீ யறிவாயே, எல்லாம் சிவன் செயல் குறியாயே
சொல்லு சுதந்திரம் பெறுவாயே, சுவாமி வாக்கிது தெரிவாயே.”

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் சிவன் செயலென்பது ஒக்குமாயினும் உயிர்களாகிய நம் செயல்களையும் சிவன் செயல் எனலாமோவெனின், நாமும் ஆண்டவன் படைத்த உலகில் அவன் ஆட்சியில் வாழ்கின்றோமாதலாலும், அவன் இயக்கினாலன்றி நமக்கு ஓர் இயக்கமும் இல்லையாதலானும், நாம் செய்யும் வினைகளின் பயன் நாம் விரும்பியவாறன்றி அவன் அருள் நியதிக்கேற்பவே நமக்குக் கிடைக்காதலாலும், நாம் செய்யும் நன்மை தீமைக்கேற்ப பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களைத் தந்து நம் வினைகளைக் கொண்டே நம் மலமாசைப் போக்கியருள்பவன் ஆண்டவனேயாதலானும், நாம் செய்யும் செயல்களும் முதலில் நம் செயல்களாயிருப்பினும் முடிவில் சிவன் செயலுள் அடங்குவனவேயாம் என்க. இதனையே ஒளவையாரும்,

“ஒன்றை நினைக்கின் அதுவொழிந்திட்டொன்றாகும்
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும் - ஒன்றை
நினையாமுன் னேவந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையாளும் ஈசன் செயல்.”

என்னும் நல்வழிப் பாட்டால் விளக்கிப் போந்தார். இப்பாட்டின் பொருள் பின்வருமாறு: ஒரு பொருளைப் பெற நினைத்தால், அப்பொருள் கிடையாமல் வெறொன்று கிடைத்தாலும் கிடைக்கும். இன்னும் ஒரு பொருளை நினையாதிருக்கு முன்னே அது தானே வந்து நின்றாலும் வந்து

நிற்கும். இவைகளெல்லாம் எம்மை ஆண்டருளும் ஈசனுடைய செயல்களாகும் என்பது.

மேற்பாட்டிலிருந்து பெறப்படும் உண்மை யாதெனில் உயிர்கள் எவ்வினைகளைச் செய்யினும், அவ்வினைகளைத் தன்னருளானைக்குட்படுத்தி அவ்வினைகளுக்கீடாக உயிர்களுக்கு இன்ப துன்பங்களை ஊட்டும் கடவுளுடைய திருவுள்ளத்தின்படியேயன்றி உயிர்களுடைய கருத்தின்படி ஒன்றும் நடவாதென்பதே. ஆகவே, எல்லாம் சிவன் செயலன்றோ?

தாயுமான சுவாமிகளும் இவ்வுண்மையைப் பின்வருமாறு எடுத்தியம்பியுள்ளார் :- “ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியானாலும் ஐயவொரு செயலுமில்லை... பாராதிதனிலுள்ள செயலெல்லாம் முடிவிலே பார்க்கில் நின் செயலல்லவோ. பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே”

சிவஞானிகள் நான் எனது என்னும் தன் முனைப்பொழிந்து சிவமயத்திலொன்றாகி அனைத்தும் சிவன் செயலாக வினை செய்வார்களாதலின் சிவனே அவர்களின் உண்ணின்று செய்வித்தும் செய்தும் நிற்கின்றான். ஆகவே அவர்கள் எவ்வினையைச் செய்யினும் அவ்வினையின் பயன் அவர்களை அடையாது. சிஞானத்தைப் பெறாத ஏனைய உயிர்கள் எதைச் செய்தாலும் தாமே அதைச் செய்வதாகவும் தாமே முழுமுதலாகவும் எண்ணியும் சொல்லியும் செய்தும் ஒழுகுகின்றனவாதலின், அவைகள் தமது வினையால் விளையும் நன்மை தீமைகளுக்குத் தாமே பொறுப்பாளியாகின்றன. அஃதங்ஙனமாயினும், அவைதம் செயல்களும் முடிவிலே பார்க்கில், முற்கூறியாங்கு சிவன் செயலினுள்ளேயே அடங்கும். இறைவனின் அருட் செயலாகிய படைத்தல் முதலாம் ஐந்தொழில்கள் இல்லை யாயின் இறைவனாற் படைக்கப்பட்ட தநு கரண புவன போகங்கள் உயிர்கட்கு இல்லையாயின், இறைவனின் திருவருள் உயிர்களின் இச்சை அறிவு செயல்களைத் தொழிற்படுத்தாதொழியுமாயின், உயிர்களின் செயல் ஒன்றுமில்லையன்றே. இவ்வுண்மையினையே எங்கள் சுவாமிகள் “எல்லாம் சிவன் செயலே எப்படியாயிருந்தாலும்” என நவின்றருளிப் போந்தார்கள்.

“எல்லாம் சிவன் செயல்” என்பது விழுமியதோர் மந்திரமாகும். மந்திர மென்னும் சொல் நினைப்பவரை காப்பது என்னும் பொருளுடையது. “எல்லாம் சிவன் செயல்” என்னும் இம்மகாமந்திரம் தன்னை நினைப்பவரை ஆணவமுனைப்பாகிய யானெனது என்னும் செருக்கினின்றும் நீக்கிக் காக்கவல்லது. அன்றியும் அன்னாரை இறைவன் திருவடியிற் சேர்க்கவும் வல்லது. சிவபக்தியுடனும் பணிவுடனும் “எல்லாம் சிவன் செயல்” என்று நாடோறும் நினைத்தும் சொல்லியும் சிவனை வணங்கி வருவோமாயின் எவ்விடத்தும் எக்காலத்திலும் துன்ப துயரங்கள் எம்மை அணுகா. சிவனருளால் எல்லா நலன்களும் நம்மையடையும். இவ்வுண்மைகளையே சுவாமிகள் பின்வருமாறெல்லாம் எடுத்தோதியுள்ளார்கள்:-

அனைத்தும் சிவன்செயலென் றறிந்த பெரியோர்க்கு
மனத்துயர் வந்திடுமோ - குதம்பாய்
மனத்துயர் வந்திடுமோ
ஏதும் சிவன்செயலென் றெண்ணும் பெரியோர்க்கு
தீதுதான் ஆவதுண்டோ - குதம்பாய்
தீதுதான் ஆவதுண்டோ.

எல்லாம் சிவன் செயல் எல்லாம் சிவன் வடிவு
எல்லாம் அவனன்றோ அன்னே யென்னும்
எல்லாம் அவன் வடி வெங்கும் அவனென்றால்
பொல்லாப்பிங் கேதடி அன்னே யென்னும்.

ஈடேற வேண்டுமென்றால் எல்லாம் சிவன் செயலாய்
நாடோறும் வேண்டிப்பணி - தங்கமே
நல்லூரான் கிருபையுண்டு. (32-8)

மாணவர் அரங்கு

(இரண்டாம் பாடம் - தொடர்ச்சி)

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா.
இருக்கு வேதம்

வேத நூல்கள் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு வகைப்படும் எனக் கண்டோம். அதில் இருக்கு வேதமே தலை சிறந்த வேதமாகத் திகழ்வதுடன் மிகப் பழமையானதாகவும் திகழ்கின்றது. இது ஏனைய வேதங்களை விட அதிக பாசுரங்களையும் கொண்டது. ஏறத்தாழ 1028 பாசுரங்கள் வரை இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது என்பர். இவை இயற்கைச் சக்திகளைத் தெய்வங்களாக உருவகித்து அவற்றை அழைக்கும் தன்மையிலே அமைந்திருக்கின்றன. இதனால் இவை மந்திரங்கள் அல்லது தோத்திரங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இருக்கு என்னும் சொல்லின் பொருளே "துதித்தல்" என்பதாகும். இது எட்டுப் பாசுரங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பாசுர அமைவு:

இருக்கு வேதப் பகுதிகளில் இருடிகள் பலரது சரித்திரங்கள் அடங்குவதுடன் அவர்கள் ஓதிய கீதங்களும் அந்தந்த இருடிகளின் பெயர்களினாலே அழைக்கப்படுகின்றன. இதில் இந்திரன், சோமன், வருணன், அக்கினி என்னும் தேவர்களது துதி, இருடிகள் பலரது பெயர்கள், திரிமூர்த்திகளின் பெயர்கள், நாமாவளிகள் என்பன உள்ளடங்கினாலும் "தெய்வம் ஒன்றே" என்னும் கருத்தே வலியுறுத்தப்படுவதனை நாம் அவதானிக்கலாம்.

பெயர்பெற்ற மந்திரம்:

இருக்கு வேதத்திலே இடம்பெறும் மந்திரங்களில் ஒன்று சாவித்திரி மந்திரமாகும். இதனைக் காயத்திரி மந்திரம் என்றும் குறிப்பிடுவர். 'சவித்திரு' என அழைக்கப்பட்ட அன்றைய ஞாயிற்றுக் கடவுளை நோக்கிப் பாடப்பட்டமையினால் இது "சாவித்திரி மந்திரம்" என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த மந்திரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக குறிப்பாக இந்தியாவில் பலகோடி இந்துக்களினால் பக்திசிரத்தையோடு காலையில் ஓதப்பட்டு வந்தது. அம்மந்திரம் "செங்கதிர்த் தேவன் சேண்விளங்கவி ரொளி சிந்தையில் வைக்குதும் அன்னான் உந்தியெம் உளத்தை ஊக்குதற் பொருட்டே" எனப் பொருள் தருவதாக உள்ளது.

இருக்கு வேதகால வழிபாடு:

இருக்கு வேதம், "ஒளிமயமான எங்கும் நிறைந்த உள்பொருள் பற்றிய உண்மையையும் அது வாழ்வின்னுக்கு வழிகாட்டும் விதத்தினையும் அதனது இன்றியமையாத தன்மையையும் எமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. இந்திரன், அக்கினி, வருணன், சோமன், சூரியன், பூஷன், பர்ஜன்னியன் என தெய்வங்கள் பலவற்றினை வணங்கினாலும் "உள்பொருள் ஒன்றே" என்ற கருத்தையே பெரிதும் பின்பற்றினார். இந்தத் தெய்வங்கள் பெருமையும், வல்லமையும் உடையவராய்த் தம்மைத் தியானிப்பவர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களாகவும் தீய சக்திகளோடு நிதமும் போராடுபவர்களாயும் வர்ணிக்கப்படுகின்றனர்.

யசர் வேதம்.

வேள்வி செய்யும் போது ஓதப்படும் மந்திரங்களைக் கொண்ட பகுதியே யசர் வேதம். செய்யுள் நடையிலும், உரைநடையிலும் இது ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வேதம் வேள்விகள் செய்யும் "அத்வரயு" என்னும் புரோகிதரால் ஓதுதற்குரியவை எனலாம். இருக்கு வேதகாலத்தில் நிலவிய இயற்கை வழிபாடு பின்னணிக்குச் செல்ல இக்காலத்தில் வேள்வி செய்யும் கிரியை முறை, முன்னணிக்கு வருவதனை நாம் அவதானிக்கலாம்.

வழிபாட்டு முறை:

தெய்வங்களுக்குப் பல பெயரிட்டு வழிபடும் முறை இக்காலத்தில் வழக்கத்தில் வந்தது. அதற்கு உதாரணமாக உருத்திரனுக்கு நூறு பெயர்கள் கூறி உருக்கமாக வேண்டும் பகுதியினை நாம் குறிப்பிடலாம். அவனைக் கோபம் கொள்ளாதிருக்குமாறும், தீங்கினை ஏற்படுத்தி உயிர்களை அழிக்காதிருக்குமாறும் இம்மந்திரங்கள் வேண்டுகின்றன. உருத்திரன் சிவன் என அழைக்கப்படுவதுடன் சங்கரன், சம்பு, சிவதரன், நீலக்கிரீவன், பசுபதி என்னும் பல பெயர்களினாலும் குறிப்பிடப்படுவதனை நாம்

அவதானிக்கலாம். இருக்கு வேதத்திலே காணப்படாத நாக வழிபாடும் இங்கு காணப்படுகின்றது. தென்னாட்டுக் கோயிற் பூசைகளிலே இறைவனுக்கு அஷ்டோத்தர நாமம், சகஸ்ர நாமம் கூறி அருச்சனை செய்யும் வழக்கத்திற்கு இந்த வேதமே வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

சாம வேதம்.

சாமம் என்பதற்கு இசை என்பது பொருள். தெய்வங்களை வணங்குவதற்காகப் பெரும்பாலும் இருக்கு வேதத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்ட பாசுரங்களைக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இந்த வேதம் விசேட மகிமை பெற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இருக்கு வேதத்தில் இருந்து தொகுக்கப்பட்ட பிரார்த்தனைப் பாசுரங்கள் அதே அமைப்பிலும் அதே வரிசைக் கிரமத்திலும் "கிராமகேயகானம்" என்ற பெயரினாலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. வேள்விகளிலே இசையோடு பாடப்படுவதனால் இதன் பெருமை வித்தியாசமானதாக அமைகின்றது. 'இசை' தெய்வ வழிபாட்டிலே மிக முக்கியமான இடத்தினைப் பெறுவதற்கு இந்த வேதமே காரணகர்த்தாவாக அமைந்தது என்பதும் பொருந்தும். ஆமாம் பிற்காலத்தில் சைவ நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் பண்ணினாலே பாட இதுவே வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

அதர்வண வேதம்

இருபது காண்டங்களைக் கொண்ட இவ்வேதம் யதார்த்தமாகவே பயங்கரம் உடையதாகத் திகழ்கின்றது. மாயம், மந்திரம் என்பவற்றிற்கும் முதலிடம் வழங்குகின்றது. செய்யுள் நடையில் அமைந்த வசிய மந்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

வேறுபடுத்தன்மை:

சமயக் கொள்கையைப் பொறுத்த வரையில் இருக்கு வேதச்சிந்தனைக்கும் உபநிடத சிந்தனைக்கும் இடைப்பட்ட நிலை மாறும் போக்கை இவ்வேதம் காட்டுகின்றது. ஆரியரது கொள்கையுடன் ஏனையோரது கொள்கைகளும் விரவிக் காணப்படுகின்றது. இம்மக்களது சமய ஆசாரங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றினைப் பேணி வைத்திருப்பதனால் இவ்வேதம் மானிடவியல் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் முக்கியமானதாகின்றது.

வேதங்கள் யாவும் மக்கள் சீராக வாழ வழிகாட்டுவது. அவர்கள் பெற விழையும் பெரும்பேற்றைப் பெறும் விதத்திலே அவர்களை வழிநடத்தும். மக்களனைவருக்கும் அவரவர் தகுதிப்படி நிற்கவல்ல வழியைக் காட்டும் வேதங்கள் எல்லாமாய் நிற்பது மட்டுமன்றி எல்லோர்க்கும் நிலைக்களனாகவும் விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது.

நாலடியார்

அறத்துப்பால்

செல்வம் நிலையாமை

நின்றன நின்றன நில்லா எனவுணர்ந்
தொன்றின ஒன்றின வல்லே செயின் செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.

(பொ-ள்) வாழ்நாள் - உடம்போடு கூடி வாழ
மாறு ஏற்பட்ட நாட்கள், சென்றன சென்றன -
செல்கின்றன செல்கின்றன; கூற்று - நமன்,
செறுத்து உடன் வந்தது வந்தது - சினந்து
விரைந்து வருகின்றான் வருகின்றான்; ஆதலால்;
நின்றன நின்றன - நிலைபெற்றன நிலைபெற்றன
வென்று நினைத்துக்கொள்ளப்பட்ட செல்வப்
பொருள்கள், நில்லா என - நிலை பெறா
என்று, உணர்ந்து - தெரிந்து, ஒன்றின ஒன்றின -
இசைந்தன இசைந்தனவாகிய அறங்களை,
செயின் - செய்யக் கருதுவீர்களானால், வல்லே
செய்க - விரைந்து செய்வீர்களாக.

இந்து தர்மமும் பெண்மையும்.

நாய்ச்சியார்

“மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திடல் வேண்டுமம்மா, அந்தப் பங்கயக் கை நலம் பார்த்தல்வோ இந்தப் பாரில் அறங்கள் வளருதம்மா”, என்று பாடியிருப்பதிலிருந்து பெண்பிறவி எடுப்பது புண்ணியத்திலும் புண்ணியம், என்று நாம் முடிவு கொள்ளலாம். பெண்ணின்றேல் இவ்வுலகில் தர்மம் தழைக்காது என்பதை உயர்ந்த கொள்கையாக எமது சமயம் கொண்டுள்ளது.

வேதம் படைக்கவும், நீதிகள் செய்யவும் வேண்டி வந்தவர்கள்; சாதம் படைக்கவும் தெய்வச் சாதி படைக்கவும் காரணமாய் இருப்பவர்கள் பெண்கள் என்று எமது புலவர்கள் போற்றியுள்ளனர். தாய்க்கு மேல் இங்கே ஒரு தெய்வம் உண்டோ? அன்பின் சிகரமன்றோ தாய். அன்பன்றோகடவுள். கடவுளே அன்பு. அன்பே சிவம் என்பது மக்கள்காணும் உண்மை. ஆதலால் கடவுள் தாய்மையே பெண்மையின் முடிந்த நிலை என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றிற்கும் அதற்குரிய தர்மம் உள்ளது. அதாவது, ஒரு பொருளின் இன்றியமையாத இயல்பே அதன் தர்மம் எனப்படும். மனிதனுடைய இன்றியமையாத இயல்பு எது? தெய்வத் தன்மையை அடையும் திறமையே மனிதனை மற்றெல்லா உயிர்களினின்றும் வேறு படுத்திக் காட்டுவது இந்துக்களின் கொள்கையாகும். மதம் என்னும் சொல், நம்பிக்கையும் வழிபாடு கலந்தமைந்த ஒரு தொகுதியைக் குறித்தாலும், தர்மம் என்ற வார்த்தைக்கு மதம் குறிப்பிடும் பொருளைக் காட்டிலும் மிகவும் ஆழ்ந்த பரந்த பொருள் உளதாகத் தோன்றுகின்றது. இந்து மதப் பெரியோர்களின் உபதேசங்களின் தொகுப்பே இந்து மதம் என்றும் இந்து தர்மம் என்றும் வழங்கி வருகின்றது.

இந்து தர்மம், பெண்மைக்கு முதலிடமும் சிறப்பிடமும் பெருமையும் மதிப்பும் தந்து போற்றியுள்ளது. இந்துக்கள் இறைவனை ஆணும் பெண்ணுமாகக் கண்டார்கள். “அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே” என அம்மை அப்பனாக இறைவனைக் கருதி திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள். பரமன் அருள் பெற்றுப் பாடிய பாலறாவாய் இயற்றிய முதற் பாட்டில் “தோடுடைய செவியன்”, என்று வருகிறது. தோடு பெண்களுக்குரிய ஆபரணமாகப் புலப்படுதலால் ‘தோட்டையணிந்த அம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்டவனே’ என்றமையும், என்பது சேக்கிழார் கூறும் வரலாறு. சிவம் சக்திக்குத்தான் உயர்வையும் பெருமையும் கொடுத்திருந்தது. இவ்வாறு சைவக் கண்டார்கள் என்றால், வைணவர்களும், “திருமால்” என்று முதலில் திருவின் பெயரையிட்டு வழங்கினார்கள். ஆகவே இந்து தர்மம் தெய்வத்தின் வடிவில் வைத்தே ஆணையும் பெண்ணையும் சமமாக்கி கருதி வந்துள்ளது. “பெண்ணின் நல்லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே, பேதையாள் அவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே” என்றெல்லாம் பாடி இறைவனையே அர்த்த நாரீசுவரனாக்கிய பெருமை இந்து தர்மத்திற்கே உரியது. இதுவே அதன் ஆதிவழக்கம், ஏன் ஆதிஒழுக்கமுமாகும்.

இனி அன்று தொட்டு இன்றுவரை பெண்ணுக்கும் பெண்மைக்கும் உரிய இடம் எவ்வாறு இருந்து வந்திருக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

வேதகாலத்தில் இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் ஆராதனை வடிவான வேள்விகளில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து பங்குபற்றினர். வேதாந்த ஆராய்ச்சிகளிலும் அக்காலத்துப் பெண்கள் ஈடுபட்டார்கள் என்பது யஜ்ஞ வலக்கியவின் பாரியார் மைத்திரேயி அம்மையாரின் வாழ்க்கை வரலாறு மூலம் அறிகிறோம். ஆகவே பெண்கள், வெறும் சடங்குகளில் மட்டுமன்றி ஆத்ம தத்துவ ஆராய்ச்சிகளிலும் ஆண்களோடு சமமான பங்கெடுத்து வந்துள்ளனர், என்று தெரிகிறது.

இதிகாசத்தில் இராமாயணத்தை வால்மீகி முனிவர் ‘சீதாயா சரிதம் மஹத்,’ என்று கூறி வடமொழியில் அக்கதையை இயற்றினார் என்றால் தமது முக்கிய பாத்திரங்களான இராமரையும் சீதையையும் எவ்வாறு அவர் சமமாகப் பார்த்தார் என்பது விளங்கும். புத்தியினால் மட்டும் பெண்மை முழுமை பெறமுடியாது. புலனடக்கம், அன்பிற்கு அணிகலம், தியாக சிந்தை முதலிய குணங்கள் சீதாபிராட்டியிடம் நிறைந்து இருந்ததால் தான், அவள் இராமாயணக் கதையை உருவாக்கினாள். அதே வேளையில் பெண்ணில் இருக்கும் பலயீனம் தான், சீதையின் தீர்ப்பை தவறாக்கி, காட்டில் பொன்மானுக்கு மயங்கி இராம இராவண யுத்தத்திற்கு காரணகர்த்தாவாக இருந்தாள். சீதா என்ற உருவம் இன்றைய பெண்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டும். அவள் கணவனது நிழலையன்றி வேறெதுவுமே அறியமாட்டாள். அவளினது பொறுமையினை இன்றைய பெண்களாகிய நாம் பின்பற்றவேண்டும். அவள் தலைமையே பிறைச்சனைகளிலிருந்து எம்மை விடுவித்துக் கொள்ளலாம்.

பாண்டவர் சூதாடி தோற்ற பின், துரியோதனன் சபைக்கு வருமாறு அனுப்பிய ஏவலாளரிடம் திரௌபதி கேட்கும் கேள்விகள், மகாபாரத காலத்தில் ஆணும் பெண்ணும் சமவுரிமை அனுபவித்தனர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

சங்ககால இலக்கிய நூல்களில் நானூற்றி எழுபத்தி மூன்று ஆசிரியர்களில் முப்பது பேர் பெண்கள் என்றால் ஆண்களுக்கு பெண்கள் கல்வியில் சற்றும் இளைத்தவர்களல்ல என்னுமுண்மை புலப்படுகிறது. திருவள்ளுவரும் வாழ்க்கையின் ஆணிவேராகப் பெண்ணைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பெண்மையின் சிறப்பு விளங்குகிறது.

சைவ சமய சான்றோர்களில் பல மாதரசிகள் இருக்கின்றனர். அம்மங்கையரின் இயற்கையான மாண் குணங்களையும் கடமைகளையும் திருத்தொண்டர் தொகை வர்ணிக்கின்றது. இத் தொண்டர் புராணத்தினால் பெண்மை குன்றிப் பெருந்தன்மை வாய்ந்தோர் பலருள் முன் நிற்பவர் காரைக்கால் அம்மையார். “அம்மையே”, எனச் சிவபெருமானால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்தவர் இவ்வம்மையார். கணவனனுப்பிய மாங்கனியை விருந்தோம்பும் பண்பினால் சிவனடியாருக்கு அளித்தார். சிவபெருமான் கிருபையால் புது மாங்கனி பெற்றுத் தனக்குத் தந்தமையறிந்து கணவன், இவள் தெய்வமகளை வணங்கி இவளோடிருக்கப்பயந்து வேறொருத்தியை மணந்து வாழ்ந்தார். தன்னை கணவன் அடிபணிந்தும், தனது எழில் மிக்க ஊனுடம்பை உதறித் தள்ளி பேயுருவை வேண்டிப் பெற்றவர் இவ்வம்மையார்.

“நாம் பெரியரென்னு மதை நாடாதிருக்குமவா
தாம் பெரியர் என்று மறை சாற்றிடும்”

என்ற வாக்கியத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கிய இவ்வம்மையார் இல்லற வாழ்வில் தோல்வியைக் கண்டாலும் ஆன்மீக வாழ்வு வெற்றிகரமாக அமைந்து தலையால் நடந்து சென்று கைலையைக் கண்ட தவமகள் அல்லவா?

பாண்டி நாட்டில் சமணம் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் “விநாயக மந்திரி மதியுடையாள் பெண்,” என்னும் தெய்வத் திருவாக்கியத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கியவர், மங்கையக்கரசியார். “தற்காத்து தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்,”
என்னும் பொய்யா மொழிக்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தவர் இவ்வம்மையார். அவர் தான் சம்பந்தப்பெருமானை பாண்டி நாட்டிற்கு வரவழைத்து சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டினார் என்றால் அவர் இந்து சமயத்திற்கு செய்த தொண்டினை வாயினால் சொல்ல முடியுமா? அதேபோல் பெரியாழ்வார் பெற்ற ஆண்டாள், பெண்மைக்குச் சிகரம் வைத்தது என்று கூறலாம்.

தர்மத்தை காக்க பெண்கள் அன்னை வடிவில் விளங்க வேண்டும் என்பதனைக் காஞ்சியில் அம்பிகை இரண்டு நாழி நெல்லில் அறத்தை வளர்த்த அற்புதத்தை ‘அறம் வளர்த்த நாயகி’ என்றும் ‘தர்மசம்பர்த்தினி’ என்றும் விளக்கி நாம் வழிபடுகிறோம். இது பெண்ணுக்கு ஒரு சிறந்த உபதேசமாக விளங்குகிறது. “போதும்” என்ற மனம் பொன் செய்யும் மருந்தாக அவளுக்கு இருக்கவேண்டும்.

நிற்க, “அறிகின்ற செயல் ஆண், செயல்படுத்துவது பெண்,” என்று நாம் கருதினால், இரண்டும் இணைந்த காலத்தில் தான் தெய்வத் தன்மை மலரும். அறிவும் செயலும் ஒன்றாக இயங்கக்கூடிய உண்மையை விளக்கிக் காட்ட அம்மை அப்பனாக சிவனும் சக்தியும் எமக்கு விளங்குகிறார்கள் என்பதனைக் கண்டோம். வீரத்துறவி, சுவாமி விவேகானந்தர், ரிஷபம் மேல் ஆண்மையும் பெண்மையுமாக இராமகிருஷ்ணரையும் அன்னை சாராதா தேவியையும் கண்டார். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சாராதாதேவியை அன்னையாகக் கருதி தெய்வீகத்தன்மையை உண்டாக்கினார். இவ்வாறு ஏன் கருதினார்? நமக்கு இந்த நினைவு ஏன் இன்று வரவில்லை? இந்த எண்ணம் எல்லோருக்கும் வருமா? அங்கு எப்படி தெய்வீகத்தன்மை வருகின்றது என்று தெரிந்தால், ஆண் பெண் என்ற வேற்றுமை நீக்கி ஒரே உருவத்தில் நாம் காண முடியும்.

மேலும் ஆண்மாக்கள் நாயகிகள்; பெண்மை பிறக்க வேண்டியவர்கள். சம்பந்தருக்கு தோணியப்பரைக் கண்டதும் பெண்மை பிறந்தது. “உள்ளங்கவர் கள்வன்”, என்று பாடினார். அப்பரடிகளுக்கு பெண்மை பிறக்க, “முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்; மூர்த்தி அவனிக்கும் வண்ணமும் ஆரும் கேட்டாள் - அவனுக்கே பிச்சியாகி, அன்னையையும், அத்தனையும், தன்னையும் ஆசாரத்தையும் நீத்து தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே”, என்று பாடினார்.

5ம் பக்கம் பார்க்க

அறம் செய்வீரும்பு

'தமிழ்மணி', புலவர் த. கனகரத்தினம்

அறம் என்ற சொல் மிகவும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் தரும் சொல். வாழ்க்கை நூலாம் திருக்குறளிலே தெய்வத்திருவள்ளுவ நாயனார் வீட்டிலிருந்து செய்யும் அறத்தை இல்லறம் என்றார். வீட்டைத் துறந்து தவ ஒழுக்கத்தில் நிற்கும் அறத்தை துறவறம் என்றார். இவ்விரு நிலைகளிலும் நின்று ஒழுக வேண்டிய முறைகளையும் அவற்றின் சிறப்புக்களையும் திருக்குறளில் நாம் காணலாம். இவ்வறநெறிகளை அறிந்து ஒழுகுதல் ஒவ்வொரு இந்துவினதும் சமயியினதும் கடமையாகும். நல்லொழுக்க நெறியில் நிற்பவனே சமயி ஆவான். அறத்தால் வருவதே இன்பம். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உறுதுணையாய் நிற்பதும் அறம். 'அறமறியார் அண்ணல் பாதம் நிணையும் திறம் அறியார்' என்றார் திருமூலர். சமயநூல் களிலும் நீதிநூல்களிலும் அறநெறியே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆத்திசூடி என்னும் நூலில் ஔவையார், 'அறம் செய விரும்பு' என்று அழகாகக் கூறுகிறார். தருமத்தை செய்ய விரும்பு என்பது அதன் கருத்தாகும். தருமத்திற்கு - தருமம் செய்வதற்குத் தவணையிட முடியாது. பாடுபட்டுப் பொருளையீட்டித் தானும் உண்ணாது, குடியாது சேமித்து வைத்தல் கூடாது. தருமமும் செய்யாது வீணே திரட்டி வைக்கும் செல்வமும் பயனற்றதாகவே போகும்.

ஔர் ஊரிலே பெருஞ் செல்வன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தனது பணத்தையெல்லாம் பவுணாகத் திரட்டிப்புகைத்து வைத்திருந்தான். ஒரு நாள் திடீரெனப் படுக்கையில் விழுந்தான். வாயும் பேசமுடியாத நோய். வைத்தியரும், நோயைக் குணமாக்க முடியாது, என்று கூறிவிட்டார். மரணப் படுக்கையில் இருந்த அவனை மனைவி மக்கள் சூழ்ந்துகொண்டு கவலையில் இருந்தனர். அவன் தனது கையை உயர்த்தி உருண்டையொன்று போல் ஏதோ சைகை செய்தான். இதைக்கண்ட மனைவி ஐயோ பாவம்! என் கணவன் கடைசி நேரத்தில், 'ஏதோ உருண்டையாக விளாம் பழம் சாப்பிட விரும்புகின்றாரோ' என விளாம்பழத்தைத் தேடிவரப் புறப்பட்டாள். பிள்ளைகளும் அப்பா ஏதோ உருண்டைப் பண்டம் கேட்கிறார் என்று நினைத்து அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். முடிவில் கணவன் இறந்து விட்டான். அவன் உருண்டையாகப் புகைத்து வைத்த தங்கப் பவுண் உருண்டையும் எங்கே புகைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது கூட ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. கணவனது குறிப்பான சைகையையும் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவன் பாடுபட்டுத் தேடிப் புகைத்து வைத்த பணமும் ஒருவருக்கும் பயன்படாது பாழாய்ப் போனது. இதனை ஔவையார் நல்வழி எனும் அறநூலில்

"பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புகைத்துவைத்துக் கேடு கெட்ட மானிடரே கேளுங்கள் - கூடுவிட்டிங் காலிதான் போயின பின் யாரே யனுபவிப்பார் பாவிகாள் அந்தப் பணம்." (நல்வழி 22)

எனப் பாடிவைத்துள்ளார்.

அன்று வாழ்ந்த கறுமி பணத்தைப் புகைத்து வைத்தான். இன்று வாழும் அறமறியார்கள் அதனையே செய்கிறார்கள். விஞ்ஞான பொருளாதார வளர்ச்சி கண்ட உலகில் வெளிநாட்டு வங்கிகளில் இரகசியமாகப் பதுக்கி வைத்த பணத்திற்கும் இக்கதையே பொருத்தமாகிறது. விளாம்பழத்தின் கதையை அறநூலாம் நாலடியாரில் வரும் பின்வரும் பாடலும் தெளிவாக் குகின்றது.

"சிறு காலை யேதமக்குச் செல்வழி வல்கி இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார் - இறுகிறுகிப் பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும் பொன்னும் புளிவிளாங்கா யாம்." (நாலடியார் 328)

எமது அடுத்த உலகப் பயணத்திற்கு இளவயதிலிருந்தே ஆயத்தம் செய்தல் வேண்டும். இவ்வலகத்தில் மேற்கொள்ளும் சிறு பயணத்திற்குக்கூட நாம் எவ்வளவு முன்னாயத்தங்களைச் செய்கிறோம். அவ்வாறாயின் நீண்ட அப்பயணத்திற்கு ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டாமா? அவ்வழிப் பயணத்திற்கு அறமாகிய பொதியை ஆயத்தம் செய்து வைத்தல் வேண்டும். அதைவிடுத்துப் பணமுட்டைகளை இறுக இறுகக்கட்டி வைத்து விட்டு ஒன்றும் ஈயாது, ஏழைகளுக்குக் கை விரித்தால் அறத்தைப் பற்றிய எண்ணம் எப்போது வரும்? எதிர் காலத்தில் அறத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வோம் காலமிருக்கிறது தானே; முதுமையில் அறிவு வளர அறத்தைச் செய்வோம் என்று எண்ணுவது பிழை, அவ்வாறு எண்ணுபவர் பேதையரேயாவர். ஏனெனில் அவர்கள் தேடி வைத்த பொன்னும் புளிவிளாம்பழத்தின் கதை போல் போய் முடியும்.

இனி அறத்தால் வந்த பொருளை அறவழியில் செலவு செய்தல் வேண்டும். இளமையும் மூப்பும் நிலையில்லாதன. செல்வமும் நிலைக்கமாட்டாது அதன் பெயருக்கேற்பச் செல்வம், செல்வம்- செல்வோம் என்றே சென்றுவிடும். எமக்குச் செல்வம் கிடைத்தக்கால், இளமையிலேயே அறஞ் செய்தல் வேண்டும். எமக்கு இன்னும் எவ்வளவோ காலம் இருக்கிறது, பின்பு பார்த்துக் கொள்வோம், பின்பு அறத்தைச் செய்வோம் என்று தவணை போட்டால் அது நமன் வரும் நாளாய் விடும். இறந்தபின்பும் அறமொன்றே எமக்குத் துணையாய் நிற்கும். 'காதற்ற ஊசிதானும் வாராது கடைவழிக்கே.' இறக்கும் போது எவற்றையும் எம்மால் எடுத்துச் செல்ல முடியாது. எந்த வகையான வங்கியில் வைத்த பணமும் பொருளும் எமக்கு உதவா. எனவே, உடல் அழியுங் காலத்தில் எமக்கு அழியாத துணையாய் நிற்பது நல்லறம் ஒன்றேயாம். இதனைத் தெய்வத் திருவள்ளுவரும்,

"அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது பொன்றுங் கால் பொன்றாத் துணை"

அன்று அறிதல் என்பது நாளை பார்ப்போம் எனத் தவணையிடுதல். அவ்வாறு தவணையிடாமல், விரைந்து தருமம் செய்தல் வேண்டும். எம்முள் சிலர் அறத்திற்கும் நாள் குறித்து வைப்பார்கள். 'இன்று வியாழன், நாளை வெள்ளிக்கிழமை; இன்று தருமம் செய்ய மாட்டோம். நாளைதான் தருமம் செய்வோம் என்று ஏழைகளை, இரப்போரை விரட்டி ஒட்டுவார்கள். பசித்தவனுக்கு ஒரு பிடி அன்னம் ஈயாது குறித்த ஒரு நாளில் ஆயிரம் பேருக்கு அன்னதானம் அளிப்பதில் என்ன பயன்? அந்த அன்னதானத்தை ஏற்கும் அனைவரும் ஏழைகளாகவும் இருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் பணம் படைத்தவர்களாகவும் இருக்கலாம். அந்த இடத்தில் பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை வழங்குகின்றோமா? இது நன்றாகச் சிந்தனைக்குரிய விடயம். இந்து தருமம் அறம் செய விரும்பு என்று கூறுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. யாருக்கு அந்த அறத்தைச் செய வேண்டும் என்பதையும், அதன் சிறப்பு என்ன என்பதையும் ஆழமாகச் சிந்திக்க வைக்கிறதல்லவா? சிந்தியுங்கள்!

தொடர்ச்சி - இந்து தர்மமும்

பெண்மைத் தத்துவம், எம்பெருமான் ஏற்றுள்ள மாயத்தோற்றமாகும். அவருடைய சக்தி- இதுவே பெண்மைத் தோற்றம். பெண், சக்தி வடிவினள்; மனிதனின் தர்ம பத்தினி; அவனின் கிருகலக்குமி. இனிய சுபாவம், ஆதரவான பேச்சு, மனவுறுதி, பொறுதி, அன்பு, கண்ணியம் கட்டுப்பாடு போன்றவை பெண்களின் தனிப்பட்ட குணங்கள். பெண்ணும் பொன்னும் எடுக்கிறான் மணமகன். விலைகொடுத்து தன் வாழ்வினை அவள் தீர்மானிக்க வேண்டியவளாகிறாள். கடந்த காலத்தில் அவளுடைய இடம் வீடு என்றாகி விட்டது. அவள் எங்கு விவாகத்திற்குப்பின் வாழ்கின்றாளோ, அங்கு கிருகலஷ்மி ஆனாள். வீட்டிலே இருந்து வீட்டின் சுகதுக்கங்களை தன் சுகதுக்கங்களாக ஏற்று அவள் வாழ்ந்தமையினால் அவள் சமய நெறிக்கு உட்பட்டு வாழமுடிந்தது. இன்றும் அவளுடைய இடம் வீடு. அவளுடைய சுயதர்மம் ஒரு போதும் மாறாது. ஆனால் சூழ்நிலைகள் மாறி வரும் காலகட்டத்தில் இருக்கிறாள். பழம் பெருமைகளை மறக்காது, நெறிமுறைகளைப் புறக்கணிக்காது வேகமாக முன்னேறும் உலகின் போக்கோடு இணைந்து வாழ முயலவேண்டும்.

இன்று கோடிக்கணக்கான இல்லங்களில் இந்து தர்மம் என்னும் விளக்கை அணையாது காத்து வருபவர்கள் பெண்களே. பெண்களின் இயல்பான தெய்வபக்தியே இந்து தர்மத்தை பாதுகாத்து வளர்க்கும் அறனாக விளங்குகிறது.

இந்துக்குரல்

HINDU VOICE

ஸ்ரீமுக பங்குனி - சித்திரை

புதுவருடமும் இந்துக்குரலும்

இருள் நீங்கிப் பகலும், புதன் கழிய வியாழனும், பங்குனியக லச் சித்திரையும் பிறப்பது போல் ஸ்ரீமுக ஆண்டு கழிய பவ ஆண்டு பிறக்கவிருக்கிறது. சித்திரைத் திங்கள் 1ம் நாள்(14.4.94) புதுவருடம் பிறக்கிறது. இவ்வேளையில் சர்வ மங்களங்கள் உண்டாகுக என்று இந்துக்குரல் அன்பர் களை வாழ்த்தி, ஞாபகப்படுத்துவது யாதெனில்-

“இளமையும் நிலையாவால்; இன்பமும் நின்றவல்ல; வளமையும் அஃதேயால்; வைகலுந்துன்பவெள்ளம் உளவென நினையாதே. செல்கதிக்கென்றும் என்றும் விளைநிலம் உழுவார்ப்போல் வித்துநீர் செய்து கொள் மின்”.

இந்நன்னாளில் யாவரும் விடியற்காலை எழுந்து மருத்து நீர் தேய்த்து நீராடி மங்களகரமாக ஆடை ஆபரணங்கள் அணிந்து, “தீமைகள் நீங்குக, நன்மைகள் ஓங்குக,” என்று இறைவனைப் பிரார்த்தித்து சூரிய பகவானுக்குப் பொங்கி, படைத்து, பூசைகள் செய்து, கோயில் சென்று பூசை ஆராதனைகளில் கலந்து இன்புற்றிருப்பார்கள்.

காலம் ஒருவருக்கும் காத்திராது சுழன்று வருகின்றது. இர வெல்லாம் பகலிலும், ஞாயிறு திங்களிலும், வாரங்கள் மாதங் களிலும், மாதங்கள் வருடங்களிலும் முறையே முடிகின்றன. ஆகவே நாம் சற்றுச் சிந்திப்போமாக - சென்றாண்டில் நாம் உண்மையில் வாழ்ந்தோமா? நாம் உயிர்க்கு உறுதுணையாக, நன்மை தரக்கூடியதாக எதனையும் செய்தோமா? என்று சிந்தித்து, கடந்த வருடம் செய்யாமல் விட்ட நற்காரியங்களைச் செய்வதாகவும் செய்யத் தகாதனவற்றைச் செய்திருப்போமா னால் அவற்றைச் செய்யாமல் இன்று முதல் புதிய முறையில் வாழ்க்கையை நடத்த முயற்சிப்பதாகவும் சங்கற்பம் பூண்டு புதுவருடத்தைக் கொண்டாடுவோம். மேலும் இப்புத்தாண்டில் அன்பும் அறமும் நிறைந்த வாழ்க்கையை நாம் நடத்துவோம்; அங்கிங்கெனாதபடி இறைவனை எங்கும் கண்டு செய்யக்கூடிய உதவிகளைச் செய்தும் வருவோம். எமது சங்கற்பங்கள் யாவும் மங்களமாகவும், இறைவனை நினைவூட்டுவன வாகவும் இருக்க வேண்டும், என்று இறைவனை வேண்டி வோமாக.

“எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்,” என்னும் பொன்மொழிகளை நினைவு கூறி இறைகளோடு இசைந்த இன்பம், இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வாக இவ்வாண்டு முழுவதும் அமையவேண்டும் என்று இறைவனைப் பிரார்த்தித்து அன்பர்களை வாழ்த்துகின்றோம்.

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

(சில குறிப்புகள்)

யோகர் சுவாமி அவர்கள், நாம் பிறக்கும் காலத்தையும், இறக்கும் காலத்தையும், எமது உலக வாழ்க்கை அமைய வேண்டிய விதி வழியையும், எமக்குள் இயங்கும் அழியாத மெய்ப்பொருளான ஆத்மா ஏற்கனவே நிர்ணயித்து வைத்திருக்கும் இந்த உண்மையையே, “எப்பவோ முடிந்த காரியம்,” என்று வேத வாக்கியமாக கூறியுள்ளார். திருமூலரும் திருமந்திரத்தால் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றார்:

“முடிவும் பிறப்பையும் முன்னே படைத்த அடிகள் உறையும் அறநெறி நாடில் இடியும் முழக்கமும் ஈசன் உருவம் கடி மலர்க் குன்றம் மலையதுவாமே.” 20

பட்டினத்து அடிகளும் இந்த கருத்தையே, ஆத்மா முற்பிறப்புக்களில் எடுத்த உடம்புகள் செய்த தீவினைகளின் கன்ம பலனே இப்பிறப்பில் விதி வழியாய் நின்று செயல்படுகின்றது, என்று கூறி, எப்பவோ முடிந்த காரியமாக விளக்கி அவற்றின் பலபலன்களைத்தான் நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்று காட்டுகின்றார்.

“என்செய லாவதி யாதொன்றுமில்லை; இனித் தெய்வமே! உன்செயலேயென்று உணரப் பெற்றேன்; இந்த வுனெடுத்த பின் செய்த தீவினை யாதொன்றுமில்லை பிறப்பதற்கு முன் செய்த தீவினையோ இங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே.

நான் செய்த பாவ வினைகளின் பலனாக என் ஆத்மா எனக்குப் பகைவரையும் அற வினைகளால் நண்பனாகவும் நிற்கின்றது. என் வினைகளின் பலனாகவே எனது இப்பிறப்பும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. இவையெல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம். எமது அடுத்த பிறப்பும் எமது வினைகளாலேயே அமையும். ஒருவன் செய்த வினைகளின் பயனை அவன் எடுக்கும் பிறப்புக்களில் அனுபவிப்பான். தனக்குள் இயங்கும் ஆத்மாவே தனக்குத் தலைவராய் நிற்கும் இறைவன், என்று திருமந்திரம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது:

தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானே தான் செய்த வினைப் பயன் துய்ப்பானும்
தானே தனக்குத் தலைவனுமாமே. 2228

கர்ம வினையால் விளையும் விதிவழியை யாராலும் மாற்ற முடியாது. அனுபவித்தே தீரவேண்டும். அவரவர் தலையெழுத்து எப்பவோ முடிந்த காரியம் என்பர். ஆனால் விதியை வெல்லும் மார்க்கமொன்றுண்டு. “இறைவனையே அந்தி சந்தி சிந்தி நெஞ்சே,” என்று அவ்வழியை சுவாமி அவர்கள் காட்டியுள்ளார்.

அவ்வழியை திருமூலரும் மிகத் தெளிவாக திருமந்திரத்தில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்:

நிற்கின்ற போதே நிலையுடையான் கழல்
கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்
சொற்குன்றலின்றித் தொழுமின் தொழுதபின்
மற்றொன்றிலாத மணி விளக்காமே. 292

எமது நாட்டில் உதித்த முக்காலத்தையும் உணர்ந்த தத்துவஞானி யோகர் சுவாமி, எமக்கு அளித்திருக்கும் அமுத வாக்குகளை, நற்சிந்தனைகளை அறிந்து, உணர்ந்து, அதன் வழிநின்று எமது மானிடப் பிறப்பின் நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வோமாக.

சிவத்தியானம்

ஓ நண்பனே! உன்னை யார் தான் பாவியென்று சொல்ல வல்லான்? ஏன்?

நீ சிவத்தின் அம்சமல்லவா? மறந்து போய்! ஓம் தத் சத் ஓம் என்று ஓயாமற் சொல்லு. உன் முழு மனதோடும் இறைவனுக்கு உன்னை ஒப்புக்கொடு. சிவத்தியானத்தை அசட்டை பண்ணாதே. ஈற்றில் யாவும் நன்மையாக முடியும். சோம்பலுக்கும் சோம்பலின்மைக்கும் நீ கட்டுப்படாதே.

அதிக பேச்சில் என்ன பயன். பண்படுத்தப்பட்ட தரையிலன்றோ நல்ல பயன் வரும். அஞ்சாதே.

நாங்கள் சிவனடியார். சிவபெருமான் என்றுள்ளவரோ அன்று நாமும் உள்ளோம்.

வெப்பந் தட்பம், இன்பம்துன்பம், இளமை முதுமை இயற்கையின் குணங்கள். இவைகளின் தீண்டுதலால் நாமேன் கவலைப்படுவான். இவைகள் தோன்றி மறைவன. நாமோ தோன்றுவதுமில்லை மறைவதுமில்லை.

உண்மை இன்மையாகாது, இன்மை உண்மையாகாது.

எல்லாஞ் சிவன் செயலென்ற எங்களுக்குக் குறைவு முண்டோ? நிறைவுமுண்டோ? நாம் சிவபெருமான் என்ற நூலிலே கோக்கப்பட்ட பல நிறமுள்ள மணிகளை யொப்பவர். நூலறுவதுமில்லை. நாங்கள் சிதறிப் போவதுமில்லை. பலபடக் கூறுவதால் பயனில்லை.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

ஓ சினேகிதா! நீ சிவனடியானென்று முழுமனத்தோடும் நினை. எல்லா வெற்றியுமுன்னிடமுண்டு. அதற்கு மேல் வேறொன்றுமில்லை. யாவும் காலடியில்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

YOGA SWAMI

SWAMI VIVEKANANDA'S MEANING FOR WOMEN

As told by Mrs Josephene Miller

International Women's Day is commemorated on the 8th of March every year to mark an historical event when women won their demand for a ten hour working day, in place of sixteen hours. To commemorate this event, the Hindu Voice, while presenting cullings from an article entitled, 'Swami Vivekananda's Meaning for Women,' by Mrs Josephene Miller, wishes to share with its readers that Hindu civilization right from the beginning placed women on par with men and gave them an equal place in family and society. Education enabled the women to become scholars and philosophers and they represented the full flowering of the feminine spirit, gentle and tender but at the same time capable of great study, prayer, service and sacrifice and today, trying diligently to also fulfil another role - that of working women. Swamiji's thoughts on women are applicable even today for he understood the strength of women and their emotional sensitivity to the problems of others. From his tender solicitude for his young widowed mother and the Hindu women of India to his praises for American women, he was indeed the greatest champion women ever had.

The students of Vedanta will surely wish to retain something of the noble and generous spirit of Swami Vivekananda that seemed to unite us during the observance of his birth centenary. In this present time of moral chaos, his teachings have more significance now than ever before, especially his message for women. And, because women, of the East or the West, have a particular duty to nurture and harmonize the values of spiritual life, one facet of the great monk's genius could be most useful to them, today, tomorrow, and for the years ahead.

.....

With his gift of prophecy, Swami Vivekananda doubtless knew how the sacrificial nature of their lives would increase as modern men became ever more engrossed in the financial pressures of an industrial age. His warnings to Europe and America of the looming storm-clouds to be encountered in their pursuit of materialism went unheeded by most of his listeners. Only women responded, for they perceived his reverence for God, life, and themselves. He was aware of the decreasing companionship between men and women, and foresaw that ambition and social demands would rattle family life until men would literally drop dead in the race for gold or power. Always Swami Vivekananda's great compassion led him to try to make the lives of women and the lives around them better: to consider the qualities that elevate them instead of the things that debase them. In a universal spirit, peculiarly his, he did this for all women. He thundered his disapproval of early marriage in India, demanding the emancipation of women and an end to their oppression. His awareness of the high position women occupied in Aryan society, as well as the matriarchal system among the ancient Dravidians, gave force to his words when he wrote admiringly of the strength of the Tibetan women of his time. In his words, 'Liberty is the sole condition of spiritual progress.'

American women in their struggle for freedom, had unknowingly aided in the preparation of the atmosphere in which Swamiji was to speak to educated people in this country. In the early nineteenth century, a deep gulf existed between the mass culture of an immature country and a small group called 'The Transcendentalist.' Stifled by materialistic pressures of industry and the Calvinistic tradition of New England, these young men and women sought and found new treasures of European and oriental literature. Led by Emerson and Thoreau, they were ready for the liberating thought of the Vedas in 1830, and soon after Thoreau proposed a joint 'Bible' of western and eastern teachings. Margret Fuller was inspired to give a Vedantic explanation of God before a group of women; the explanation ended with the words: 'I accept the Universe!' Possibly, stranger words had never been heard in the New England of her day, but, in a few years Swami Vivekananda was to come to tell his students, 'Learn to recognize the Mother in evil, terror, sorrow, denial, as well as in sweetness and in joy.'

Those pioneer women were the recipients of condescension, admonishment, and criticism, as are the women of the West today. The so-called: 'Image of Women' is the target for writers and commentators in all areas of communication. Should she work at a job or stay at home? Does she use her new freedom of self-expression well, or is she too aggressive, becoming an Amazon avenging past subjection? Is she a good wife and mother, or should she accept the blame for an increasing divorce rate as well as the shocking increase in juvenile delinquency? Does she permit a male-dominated fashion business to dictate her dress and appearance, forcing her to buy more than she needs in an economy based on advertising and sales, and in its extremes, causing her to look ridiculous and unwomanly? or, should she defy fashion and thereby injure industry and the economy?

These are some of the questions women must answer, however confused and unaware of what is really expected of her sex. Frustrated by abuse or hollow praise, she often feels that she pleases no one, old masters or new. She knows that, in many cases, she must work for a living; in other circumstances, she must work for fulfillment; and she also knows that she must work twice as hard for half the money paid a man. She is unsure of her own values in a rapidly changing world, and if well-informed, is apt to envy her sisters of the East who have the advantage of less devastating and rapid changes in behaviour and manner of living. They have not, to her extent, become the competitors of men in employment, thereby incurring hostility and rivalry, since one-third of America's forty million married women are now in the labour force. In the West, her numbers increase in mental institutions, just as her counterparts during the Middle Ages in Europe fled to nunneries. Modern devices of escapism are also numerous: they include alcohol, drugs and a frantic search for youth and pleasure. Frequently, she shows no desire for rehabilitation and return to a man-made time of anxiety, a time of war and weapons.

Swami Vivekananda's words could give all women new hope as well as the courage to become their true selves: 'Women have suffered for aeons, and that has given her infinite patience and infinite perseverance. She holds on to an idea. It is this which makes her the support of even superstitious religions and of the priests in every land, and it is this that will free her; we have to become Vedantists and live this grand thought; the masses must get it. The new cycle must see the masses living Vedanta, and this will have to come through women.' Changes and trends are manifesting bringing the masses toward a knowledge of the unity of being, the spiritual truth taught in the Vedas. America is no longer as free but the women still have the opportunity to fulfil the destiny of which he (Swamiji) spoke. And while doing this, they might remember that many cultures of the past have crumbled and disappeared when women allowed false gods and shoddy values to blind them to their real vocation: the preservation of moral and spiritual ideals.

Swamiji stated that Jesus and Buddha bound by their times and customs, did not give woman a place equal to man. It is a matter of record that he alone gave equality to women in his work, for he knew that all things balance in the cosmic order; that only vanity causes either sex to assert superiority, because the relationship is - or should be - a complementary one. The further development of mankind must restore this long-lost truth in order that the sexes may dwell in harmony and truth and trust.

The women in the past who responded to Swamiji's call became genuine women, so strong and inspired that they live on in their contributions after more than half a century has gone by. Sister Nivedita, Sister Christine, Sister Haridasi, the Mead sisters, Josephene Macleod, and many others, with their various talents, shared a common ability to recognise the luminous quality of the great mystic. In their services to him and humanity, they became heroines who attained peace and freedom, having been born to comprehend, as Sister Nivedita put it, 'The many and the One are the same Reality, perceived by the mind at different times and in different attitudes.'

Swami Vivekananda's praise of women was in keeping with his belief that, 'love never denounces, only ambition does that.' He also believed that women could become 'lions instead of foxes, when no longer oppressed.' His suggestions and observations were so unobtrusively and gently given, they could almost go unremarked: such as the advice to balance spiritual aspirations through the intellect in order to avoid mere sentimentality; or to discover the relationship between the worker and the instrument in order not to identify with the latter. What could be more applicable to today's

NEW YEAR AS THE HINDUS OBSERVE IT

"Pudhu Varudam" or New Year marks the year 5096 in the Kali yuga time frame and 1917 in the Saka era. The Hindu Solar New Year is celebrated in Punjab, Haryana, Assam, Bengal, Kerala, Tamil Nadu, Nepal, Bangladesh, Burma, Thailand, Cambodia and Laos. Called Sonkran in Thailand from the Sanskrit, Sankranti, it marks the advent of the Tamil New Year as well. It is an auspicious occasion. It marks the Hindu equinox delayed by three weeks due to astronomical miscalculations.

The New year originated as a pastoral festival and did not really form an organic part of urban civilization. It is basically a time when all the members of a family get back to their ancestral milieu with a sense of nostalgia. And so one should try to understand all the rituals against the backdrop of the village. Infact it is only a society living close to nature that could really enjoy and understand a festival like the New year, nava varsha, which is bound up with nature and the cycle of life.

Unfortunately today, the pastoral milieu which supported the New year is steadily crumbling and the festivities have been separated from their basic roots; why the spirit of the agrarian festivities has been greatly reduced. Be that as it may, as the New Year draws near we are imbued with a sense of eager expectancy which never seems to dim and it has the power to thrill human beings with its hidden possibilities, for we hopefully believe that these will translate themselves into reality!

The dawn of New Year and the debut of spring is marked by the transition of the Sun from the last house of the Zodiac, that is Pisces, to the first house, that is Aries, which takes place every year at a precise moment. The Sun, in traversing through the twelve houses of the Zodiac covers a period of one year. His entry into Aries marks the beginning of the new cycle or New Year.

From time immemorial the Hindus have considered this transition as an auspicious event, for to us the Sun is the presiding deity of the planetary system and the entry from Pisces to Aries is significant. The heavenly bodies namely, the Sun, Moon and Stars have played a very important role in the life of the Hindu. Infact the perception of the new moon, the Sun's movement from each house to the other in the Zodiac, the eclipses, the equinoxes are all important natural phenomena which determine our fasts and festivals. The Hindu calendar, known as the Panchangam, has been compiled after ages of thought and experience substantiated by astronomical calculations and it is from this Panchangam which is published in April that we learn the exact time of the dawn of the New Year. Fortunately the Panchangam is still an important calendar in every Hindu home, despite the advent of the Gregorian calendars.

In April the rains come after a spell of hot dry weather ushering in spring when all the plants burst forth into a riot of colour with blossoms of flowers and fruits. The air is resonant with the sweet chirpings of the birds- the singing of the cuckoo. Into this lovely atmosphere the New Year truly dawns with nature's bountiful blessings. It is natural that the farmer looks upon the beneficial effect of the golden rays of the sun for the luxuriance of his crops, the ripening of the grain and reaping a plentiful harvest.

The Hindu festival is associated with a wealth of traditions and customs dating back to several hundred of years. These are woven into the fabric of astrology, for we believe, that the New Year dawns with the Sun, Surya Baghavan in His shining regalia, coming down to earth riding His golden chariot drawn by seven horses. And the observances on this day are made in conformity with this movement of the Sun and thanksgiving is offered to the Sun God.

This year the New Year falls on the 14th of April and the year is called Bhava Varudam. The period just preceding and following this auspicious time is referred to as the Vishu Punnyakalam or the Vishu auspicious time. It is during this period that the rites are observed.

Let us gloss through some of the traditional practices.

The bath comes first. Each member of the family is anointed with Maruthu neer and one takes the bath. This Maruthu water is a decoction of a variety of medicinal herbs, prepared by the temple authorities and is available only in the temples. After the bath each one wears new clothes following the colours given in the Panchangam.

The mother then prepares the threshold to the entrance of the house. Seven to nine newly picked mango leaves are tied up across the main door. She then draws the traditional kolam at the entrance and places an effigy of God Ganesha the guardian deity, of the household in the centre. She next sets the Poorna Kumbam and lamps placing holyash, kumkum and sandal paste in small brass or silver dappas or containers together with panneer in the panneer kumbam and a tray of betel leaves arranged in a circular pattern with the leaves pointing outward. Shavings of arecanut are placed on this bed of leaves with a lime in the centre. A tray of fruits and flowers are also placed next to the kumbam. This entire paraphernalia is indicative of prosperity and protection for the household. And the guests are received at the entrance with the offering of kumkum, sandalwood paste, arecanut, betel leaves, gold coins and sprinkled with panneer, as they enter the house.

Once the threshold is ready the hearth is lit, milk boiled and pongal that is milk rice is prepared. This is offered by the family to the Sun as thanksgiving. The family now gathers for prayers in the home shrine. After prayers the father, with both hands gives each member the Kaivishesham. The mother gives the Kaivishesham to the father. This Kaivishesham consists of money, a few grains of rice, arecanut, lime, flowers together with holyash, kumkum and sandal paste all wrapped up in three or five betel leaves. As the children receive this they go down on their knees and revere the parents. This reverence by children has been a beautiful aspect of our culture which, sad to say is fast disappearing in this world where values are constantly changing!

Kaivishesham marks the first transaction for the New Year. It is considered as a very lucky transaction and with it one looks forward to an year of plenty and prosperity.

The family next, goes to the temple with offerings of flowers, fruits, garlands, incense and silk. Collective worship in the temple is very important because it not only kindles devotion but creates a sense of kinship, for New year is indeed a season for sharing and caring. Social unity and co-operation have been emphasised since the Vedic age. After the puja one would see many devotees distributing food parcels, money or clothing to the beggars who may have gathered in the temple.

On returning home, the meal is served, first serving the food to any visitor who may have already called; generally the poor come to collect what ever is given. The meal is a festive one with a variety of palakaram- sweet and savoury. These sweet meats are prepared in advance but also begun at an auspicious time in the old year.

Next an auspicious time is noted to start work or studies in the New Year. Generally one adheres to these auspicious times, strictly. All these traditional practices which heralded the New Year are observed by one and all with due decorum- perhaps in the belief that any bad effects of planetary combinations will be warded off.

Various games and dances are associated with the New Year especially in the villages. The cracking of coconuts (por thengai), the cart race, gudu, chitpi, kummi, kollattam and many more such games and dances are associated with the festivities.

As we commit ourselves to the ceremonies of cleaning and renewal, may peace, prosperity and harmony dawn with the New Year, into our lovely island home, Sri Lanka.

THE MESSAGE OF SRI RAMAKRISHNA PARAMAHAMSA

Poomany Gulasingham

(A Ramakrishna Devotee)

This modern scientific world has during the last two decades witnessed an era of exploitation fear, frustration anxiety and a sense of world weariness where confusion appears to be the normal pattern. This confusion is both in the outer world of politics and economics and in the inner world of faith and morals, because man while conquering nature and the other world has failed to conquer himself. It was this critical moment of history that saw the appearance of Sri Ramakrishna, the Saviour of mankind, to mould humanity by supplying the deeper spiritual need and restoring its lost soul. As Sir P.S. Mukerjee puts it, 'His arrival toned down the soulless materialism of the modern age by calling attention to the spirituality of ancient India.' He did not propound new truths but was the embodiment of the religious thoughts of India. His life and teachings demonstrate beyond doubt the great joy and the immense possibilities of a spiritual life. This has been later validated by psychologists like Dr Jung.

The message of Sri Ramakrishna is vast and deep and whatever he spoke and did was for the common good of the world. To him the goal and sole purpose of life is God realisation, other things being absolutely secondary. From the very early days of his life, Sri Ramakrishna was mad after God realisation. He used to say, 'I tell you I know nothing but God.' He lived for God realisation. He wished to have this realisation not only for his own enjoyment but for the joy of sharing with others. Samadhi was a common occurrence to him and he used to pray to the Divine Mother to see that he does not forget the external world, because he wished to talk to the devotees. What did he mean by God realisation? It is an intuitive experience in which the seer and the seen become one. It is the complete absorption of the individual self in the Absolute, to form one unity. It however did not mean visions of divine forms or having some higher feeling which may be described variously by different people. Actually it is the realisation of the spirit in man. Religion to him was not beliefs, dogmas, rites and rituals but realisation or education of the soul which requires great effort and struggle. The spirituality which emerges is the cement capable of binding all mankind into one brotherhood which is so vital for human progress. To Sri Ramakrishna humanity were the children of the same Divine Mother and therefore equal irrespective of race, colour or station in life. The secret of effective living was to know one's true nature. The true nature of man was to realise his own divinity. Every one, rich or poor, good or bad, could reach this end; so this Sage gave hope and courage to all mankind. Through this spiritual unfoldment which comes with inward reformation, everyone gets linked and so love and brotherhood become actualised. This is also accepted by modern Personality Psychologists.

The second message of Sri Ramakrishna is that not only should one have that realisation in ones soul but also it should be shared with others. It is only then will life attain full maturity. 'By sharing that realisation with others, by helping others reach the same experience, our experience becomes fulfilled,' said the great Sage. Once when Swami Vivekananda expressed his desire to be allowed to remain in the highest state of Bliss, for which the master said, 'This realisation will become natural to you by the grace of the Mother; that is your normal state; you will realise the one divinity in all beings, you will bring spiritual consciousness to men and relieve the misery of the poor and humble.' Sri Ramakrishna himself took great pains to disseminate spiritual ideas among the people and helped them in pursuing their highest goal.

The Gospel of Sri Ramakrishna, in which are recorded the informal talks to his disciples and devotees, demonstrates the excellence of his teaching methodology. Without being himself an academic he happened to be the best teacher of his age. He had the knack of explaining in simple language very logically the highest truths as he himself had realised it. He drew his materials from well known Puranic fables, folk lore, nature and daily life. This he would mould cleverly to drive home the greatest truths and wisdom which scholars find difficult to achieve.

A spiritually awakened soul would feel for the needy and suffering. Sri Ramakrishna's message here was that a religion which failed to serve the needs of the poor, hungry and suffering is no religion at all and hence he looked upon service to man as service to God, because Siva was present in them all. But to do service the ideal should be ground on high principles. So doing good for ones spiritual good should be the aim of life. Hence the Sage's statement, 'serving man should be with the one ideal for one's own salvation and for the good of the world.' So in social work and improvement of Society, realisation of God should be the goal and these its by-products. In all cases serving people who are suffering, serving the poor, the downtrodden and the rejected, we worship the Lord in every one just as we worship the deity in the temple. The Swami advocated his disciples to serve the people and these injunctions were carried out by his great disciple Swami Vivekananda who established the Ramakrishna Order and Mission. The Sage's spirit lives today among his Missions in the four corners of the world where his disciples have dedicated their lives to social service for suffering humanity, in healing the sick, in helping the mother, in educating the child, in nursing the orphans, in giving food to the hungry and hope to those in despair and giving love to every one. By his example he has showed how to transform human relationships through universal love.

The other most important message of Sri Ramakrishna was, 'As many minds so many paths.' All paths lead to the ultimate goal of God realisation. This was not a mere intellectual convictions but a fact that he himself had experienced through the pursuit of different paths. He was a great experimenter. After he had God realisation in one way, he followed all other paths strictly adhering to their injunctions. He found that all paths lead to the same goal and so proved to himself the truth of the Vedic statement, 'Truth is one sages call it by different names.' Since man's tastes and temperaments are different, paths too are varied. Variety is also the pattern of nature and this works for unity and harmony. To argue and quarrel over faiths is ignorance because all are true in that all have the same spiritual aim. The wise Sage therefore gave the ancient message of harmony of religions a new life. It does not matter what path you follow; you must have the longing for Him and purity is a condition of God's Grace. All desires and ego should be eradicated. To him renunciation therefore paves the way for spirituality. He also proved that the heart and not the intellect was the way to realisation; hence he emphasised bakthi or devotion to a personal God. To him 'man is born in vain who having attained a human birth so difficult to get, does not attempt to realise God in this very life.' Man has to yearn and seek him converting his animal nature to one of divinity.

'Seeking God itself is a social act for it makes not only the aspirants but all members better, men free from egoism which is the prime requisite for all altruistic actions,' says Arnold Toynbee while in the 'Reconstruction of Humanity,' Sorokin remarks, 'A society consisting of only thoroughly egoistic members cannot survive and no peaceful or creative activity could be realised.' Hence Thinkers of the West too acknowledge the potency of spirituality in man for peace and progress.

Sri Ramakrishna was not a scholar but a great religious personality, a thinker, an apostle of humanity and love. He appeared on the world scene for the salvation of humanity. Like Francis of Assizzi he led a simple, holy and spiritual life and thus preached in action the essence of all Indian philosophic thoughts. He was an Avathar. 'Allowing for differences in country and of time Sri Ramakrishna is the younger brother of our Christ,' says Romain Rolland.

Sri Ramakrishna has been therefore a unique teacher of mankind in all history who without much formal education and without wealth has become an infallible guide to mankind. P.B. Mukerjee says, "Sri Ramakrishna's teachings are matchless treasures in the world's literature of thought," and Mahatma Gandhi says, "His teachings are not those of a mere learned man

Saint Sundarar's Maiden Composition

The Tiruvennai Nallur Pathikam

Saint Sundarar's maiden composition was the Tiruvennai Nallur Pathikam which begins with the words, "'Piththaa perai soodi perumane arulaa-laa' பித்தாபிறை சூடி பெருமானே அருளாளா." This is the first pathikam of the seventh Tirumurai of the twelve Tirumurais in the Saiva anthology. All the pathikams of Sundarar have been compiled into the Seventh Tirumurai.

Sundarar was born to Sadaiyanar and Isaijnaniyar, a devout Brahmin couple in Tirunavaloar. He was named Nambi Aaroorar. He was a brilliant young boy and the Prince of Tirumunaippaadi was fascinated by him that he wished to adopt him as his own and did so with the approval of the parents. In the palace he was given a good education in both the princely and brahmanic lores.

Nambi Aaroorar's marriage was arranged in due course but before the ceremony took place an old Brahmin produced documentary evidence and claimed him as his slave. The groom remonstrated calling him "'Piththaa" O mad man.' When the guests inquired as to who He was, the old Brahmin chided them saying 'Don't you know Me' and taking the guests to the neighbouring temple at Tiruvennai Nallur under the pretext of showing them His home, He disappeared into the Sanctum Sanctorum. The groom had a vision of the Lord and His consort in the Sanctum Sanctorum. A voice was heard, 'My child, you are My beloved devotee; you were with Me in Kailas as Alala Sundarar but had to come down to earth to fulfil the desire of marrying two damsels. When you were sent down to earth you earnestly requested Me to protect you. It was I who intervened when you were about to be married to the wrong person and got you released. You are now saved; because you spoke harshly to Me you shall be called Van Thondar. The best way of worshipping Me is to sing My praises. 'What do I know O Lord to sing Your praises,' asked the enslaved bridegroom. 'It is easy, for you have already called Me a Madman; so begin with that word and sing,' directed the Voice of God. Sundarar was inspired and as he began to sing, his devotion burst forth into garlands of song beginning with the words 'O Madman with the shining crescent crown.'

The temple into which the Lord disappeared is Tiruvennai Nallur which is also known as Tiruvarutturai and the presiding Deity in the temple is Thaduththaatkonda Naathar literally meaning the Lord who graciously stopped and took custody of, 'The consort of the Lord in this temple is Mangalambigai.

1. பித்தாபிறை சூடி பெருமானே அருளாளா எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்து உன்னை வைத்தாய் - O Mad One; O Lord Who wears the crescent moon, and the Dispenser of Grace! You have installed Yourself in my mind which constantly contemplates You; பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் அத்தா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Father who resides in Arulthurai of Vennainallur of the southern bank of the Pennai river, having become Your slave, can I now deny it?
2. நாயேன் பல நாளு நினைப்பின்றி மனத்துன்னை பேயாய்த்திரிந் தெய்தேன் பெறலாகா அருள் பெற்றேன் - Like a dog I have wasted my time without thinking of You, and roamed about like a ghost; but I have been blessed with Your Grace which is indeed very rare வேயார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் ஆயா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Lord who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern bank of the Pennai river, having become Your slave can I now deny it?
3. மன்னே மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை - O Lord I shall always remember and cherish You in my mind; பொன்னே மணிதானே வயிரமேபொரு உந்தி மின்னார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் அன்னே உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Mother Who resides in Arulthurai of Vennai Nallur where the shimmering waters of the Pennai river wash ashore gold, gems and diamonds, having become Your slave can I now deny it?
4. முடியேன் இனிப்பிறவேன் பெறின் மூவேன் பெற்றம் ஊர்தீ கொடியேன் பல பொய்யே உரைப்பேனைக் குறிக்கொள் நீ - O Lord who rides the bull, since I have been blessed by You, I shall not die nor be born again; nor if born, will grow old again; You must protect me, a lowly being, who has dabbled in lies. செடியார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் அடிகேள் உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O lord who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern banks of the Pennai river; having become Your slave can I now deny it?
5. பாதம் பணிவார்கள் பெறு பண்டம்மது பணியாய் ஆதன் பொருளானேன் அறிவில்லேன் அருளாளா - Grant me that true knowledge which Your devotees who worship Your Feet acquire; O bestower of Grace, I have earned the name of 'Aadhan', a useless person and I am also ignorant. தாதார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் ஆதி உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O foremost One, who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern bank of the Pennai river abounding in flowers full of pollen, having become Your slave, can I now deny it?
6. தண்ணார் மதிசூடி தழல் போலுந் திருமேனி எண்ணார் புர மூன்றும் எரி உண்ண நகை செய்தாய் - O Lord who wears the cool crescent moon, and whose body is like fire, smilingly burnt to ashes the enemy city of Tripuram, மண்ணார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் அண்ணா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Lord who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern banks of the celebrated Pennai river; having become Your slave can I now deny it.
7. ஊன் ஆய் உயிர் ஆனாய் உடல் ஆனாய் உலகு ஆனாய் வானாய் நிலனாய் கடலானாய் மலை ஆனாய் - O Lord, since You are within the body, You have become the flesh, the spirit and the body; You have become the world, the sky, the earth, the sea, and the mountain; தேனார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் ஆனாய் உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Lord who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern banks of the Pennai river abounding in honied flowers, having become Your slave, can I now deny it?
8. ஏற்றார் புரம் மூன்றும் எரி உண்ணச்சிலை தொட்டாய் தேற்றாதன சொல்வித் திரி வேனோ செக்கர் வான் நீர் ஏற்றாய் - O Lord You destroyed the three citadels of Your enemies by burning them; will I utter meaningless words about You? O Lord who has the river Ganga amidst Your red locks of hair பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் ஆற்றாய் உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O Righteous One who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the southern banks of the Pennai river; having become Your slave, can I now deny it?
9. மழுவாள் வலன் ஏந்தி மறை ஓதி மங்கை பங்கா தொழுவார் அவர் துயராயின தீர்த்தல் உன தொழிலே - O Lord who bears the axe in Your right hand, who chants the Vedas, and who has Umadevi on the left side; - it is Your duty to wipe out the problems of those who worship You; செழுவார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் அழகா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே - O beauteous One who resides in Arulthurai of Vennai Nallur on the luxurious southern banks of the Pennai river; having become Your slave can I now deny it?
10. காரூர் புனல் எய்தி கரைகல்லி திரைக்கையாற் பார் ஊர் புகழ் எய்தி திகழ் பண்மாமணி உந்தி சீரூர் பெண்ணெய்த் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையுள் - with waters surging from the dark clouds and with waves breaching the banks, and washing ashore the various gems which are cherished by the world, lies the great Pennai river on whose southern banks is Arulthurai of Vennai Nallur where the Lord resides; ஆரூரன் எம்பெருமாற்கு அல்லேன் எனலாமே - can Aaroorar deny, O Lord that he is not Your slave?

Sivadhayana

O friend! who has the right to call you a sinner?

Are you not part and parcel of God? You have forgotten that. Repeat "Om Tat Sat Om" incessantly and surrender yourself to Him with your whole heart.

Do not neglect Sivadhayana. Finally everything will end well. Be not a slave to idleness nor to activity. What is the use of many words? A good harvest is reaped from soil that is well cultivated. So have no fear.

We are the servants of Siva. Ever since He has been, so have we also been. Heat and cold, joy and sorrow, youth and old age are the attributes of nature. Why then should we be worried by their impact? They appear and disappear. We neither appear nor do we disappear. Reality cannot become unreal. Unreality cannot become real.

Can there be dissatisfaction for us who have realized that everything is the work of Siva? or, for that matter, can there be satisfaction? We are like beads strung on the thread that is Lord Siva Himself. The thread never breaks and we are never scattered. There is no use explaining this further.

Om Santi Santi Santi.

O Comrade! Think with all your heart you are the servant of God. All victory will be yours. There is nothing beyond that. Everything is at your feet.

Om Santi Santi Santi.

YOGA SWAMI

Contd. from page 7

mechanised living, to avoid being shaped to the conformity of the machine? These ideas are as timely as though uttered last week and so it is with his other comments.

The revelation of woman's spiritual and intellectual freedom continues today because such freedom is necessary to accomplish her own and man's regeneration. With the guidance of the revered and dedicated *Wamis* of the Ramakrishna Order, founded by Vivekananda, selfless women at the Vedanta Centres in America today continue to serve with humility and charity in the tradition of the past. They have learned that, 'Life is short, the vanities of the world are transient, but they alone live who live for others.'

All women, whether of the East or the West, when disillusioned with modern vulgarity, misunderstanding, and indifference, may attain a restored faith in life's meaning and purpose by reading the letters of Swami Vivekananda, and especially those burning words: 'I am glad I was born, glad I suffered so, glad I did make big blunders, glad to enter peace.'

- Prabhuddha Bharata, January 1965.

Contd. from page 9

but are the pages of the Book of Life." To him the study of man and not the book was education.

So let us on this 159th birth anniversary of the great Sage resolve to look upon religion not as a subject of study. It is something that has to be lived and experienced, so as to manifest our inward spirit or our true nature. This spirituality will serve to unite all mankind and achieve global peace and happiness which the world necessarily needs if it is to avoid total annihilation.

Om Shanti Shanti Shanti.

Important verses from the Geeta Chapter 11.

(Chosen by Swami Chinmayananda)

My heart is over powered by the taint of pity; my mind is confused as to duty. I ask Thee. Tell me decisively what is good for me. I am Thy disciple. Instruct me who has taken refuge in Thee. (2-7)

Just as in this body the embodied (soul) passes into childhood, youth and old-age, so also does he pass into another body. The firm man does not grieve at it. (2-13)

Further, looking at thine own duty thou oughtest not to waver, for there is nothing higher for a kshatriya than a righteous war. (2-31)

Slain, you will obtain heaven; victorious, you will enjoy the earth; therefore, stand up, O son of Kunti, with a resolve to fight. (2-37)

In this there is no loss of effort, nor is there any harm (production of contrary results). Even a little of this knowledge, even a little of Yoga, protects one from great fear. (2-40)

When a man completely casts off, O Partha, all the desires of the mind and is satisfied in the Self by the Self, then is he said to be one of steady wisdom. (2-55)

The objects of the senses turn away from the abstinent man leaving the longing (behind); but his longing also turns away on seeing the Supreme. (2-59)

When a man thinks of objects, attachment for them arises; from attachment desire is born; from desire arises anger. (2-62)

From anger comes delusion; from delusion loss of memory; from loss of memory the destruction of discrimination; from destruction of discrimination he perishes. (2-63)

For the mind, which follows, which follows in the wake of the wandering senses, carries away his discrimination, as the wind carries a boat on the waters. (2-67)

He attains peace, into whom all desires enter as waters enter the ocean, which filled from all sides, remains unmoved; but not the 'desirer of desires.' (2-70)

(While explaining, Lord Krishna tells Arjuna that as a Kshatriya he has certain duties to perform - one of them being to fight a righteous war - "Prowess, splendour, firmness, dexterity and also not fleeing from battle, generosity, lordliness - these are the duties of the Kshatriya born of (their own) nature" - Geeta Chapter 18 - verse 43.)

GEETA - Questions on Chapter 11.

1. What did Krishna say to Arjuna who was overcome with grief? (2-3)
2. What was the reply Arjuna gave to Lord Krishna and how did Arjuna finally collapse after his hysterical outburst? (4-9)
3. Give an account of Krishna's arguments to establish that the Atman is indestructible and imperishable. (11-30)
4. What are the other points of view given in favour of fearless fight by Lord Krishna? (31-38)
5. What do you understand by Buddhi Yoga given in Geeta second chapter? (39-48)
6. What do they achieve, who were endowed with Wisdom?
7. How did Arjuna express his demand to know all about the nature of the Men of Wisdom? (54)
8. What are the features and habits of a Sthitha-Prajna - a Man of Steady Wisdom? (55-61)
9. How does man perish because of his unintelligent contacts with the objects? (62-63)

LET US STUDY THE GEETA

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda

CHAPTER II (Continued)

You should not be led away by the meaningless arguments of the Vedic scholars, who give undue importance to sacrifices, promising heaven as the highest and the most covetable reward. The elaborate sacrificial rites may take one to heaven, but you see, the joys of heaven are finite. How can the mind of one, clinging to temporary joys and power be firm and resolute? How can they concentrate on and understand the Highest, the Supreme?

Besides, the scope of Vedas is limited to the three 'temperaments' (*Gunas*): *Sattwa, Rajas and Tamas*. You must transcend these. Be ever-pure and free from the effects of the 'opposites' - joy and sorrow, health and disease, success and failure, honour and disgrace, praise and censure - the relative experiences. You must also be free from the thought of acquisition and aggrandisement. Be always established in the supreme. To one who knows this Brahman, the Supreme, the Vedas and the prescribed rites are only as useful as a small well, when there is a flood upto the roof level. The knowledge of Brahman leads to Infinite Joy, whereas the performance of sacrifices secures only finite joys."

Dedicated Action is the path to knowledge. Through selfless service to the world we can grow within to experience the Supreme Lord, dwelling in our own hearts.

"Our duty is only to work, to act. Never to worry and have anxieties regarding all the possible results. Do not work with a motive to gain something. At the same time remember, you do not turn away from your duty and remain idle. With single-minded determination, do your duty, regardless of success and failure. This balanced state of mind, unaffected by success and failure is called Yoga. You see, the actions performed with this right attitude are far superior to those done with an eye to their fruits. One who acts for the sake of action, who takes extreme pleasure in its performance is the happiest. Others, who act for results are most miserable.

If you really understand this Truth, there is no bondage produced by good as well as by bad actions. So strive for this Yoga, which in other words is efficiency in action.

When you shake off your obsession for the 'results-of-your-actions', you are really a wise and enlightened soul. There will be no confusion in your mind, even when you hear meaningless arguments. You will attain Yoga, when you are thus firm and resolute in your stand."

Here Arjuna interrupts and asks Krishna to define the man of steady Wisdom (Sthita-prajna), to explain what is perfect Wisdom, and to describe the characteristics of such a great Saint.

"One who is always content, abandoning all desires and cravings for worldly objects is a man of Perfect Wisdom. He is not sad in sorrows. He does not rejoice in joys. He is free from attachment, fear and anger. His mind is completely unattached to anything. He is the same in prosperity and adversity. You can attain this steadiness of mind only when you can readily withdraw your sense-organs from their objects, just as the tortoise does its limbs. It is not enough if one forcibly turns away his ears and eyes or his other sense-organs from desirable objects. One must train one's *mind* not to covet the perishable earthly objects. He is the pure one, in whom such cravings are totally *dead*.

But Arjuna, don't think one can cultivate and develop this attitude easily. The senses are very powerful. They pull the mind in the opposite direction. So one must try hard to bring one's senses well under control and fix one's mind on Me. One who can thus conquer his unruly senses is a man of perfect Wisdom."

The process of controlling the senses; the various techniques by which our senses can be tamed and brought under perfect control.

Arjuna. "The process which you explained to me to bring the senses under

control, seems to be easy. But then I can't understand why so many do fail in their attempt."

Lord Krishna. "Arjuna, constant thought - mental association - of an object produces an attachment (*sanga*) for it. This attachment or love, in course of time leads to an all-consuming desire (*kama*) to possess it. The obstacles that beset the path of its possession create anger (*krodha*). An angry person gets quite confused to know clearly what is right and what is wrong, what is good and what is bad. When he is thus blind to the good values of life, he is ruined (*Pranasyati*). Thus it is from wrong thoughts one's downfall and ruin come.

On the contrary, a man of Perfect Wisdom, though surrounded by desirable objects is not affected by them. They cannot create in him any desire to possess them. He remains ever-pure and peaceful. Because of his attitude of indifference - dispassion (*Vairagya*) to worldly objects, he knows no sufferings, no pain.

As long as there is a clinging desire for earthly objects, there can never come *True* Knowledge. He does not acquire the power of concentration. Consequently peace and happiness are strangers to him. The mind that covets and runs after worldly objects and worldly pleasures has no clear vision and is wrecked like a boat, tossed hither and thither in a stormy sea.

A man of perfect knowledge sees everything clearly and there is nothing that he does not know. He knows what is real, the Truth, and what is unreal, the false.

The ocean is always full. It does not crave for the continuous inflow of waters from the rivers. It does not undergo any change by the constant flowing-in of waters from the rivers. In the same way, the man of Perfect Wisdom does not cherish any desire for worldly objects. He is not disturbed in the least by them. Desires may reach him from all sides, but he never overflows into activities, just as the ocean never overflows although rivers flow into it and bring gallons of water.

The case is just the reverse in the man who harbours desires. Whether he fulfils them or not, he is always disturbed and ever uneasy. He and peace of mind are poles apart. Fulfilment of desires cannot bring peace and happiness. So in order to attain this precious peace of mind, abandon all desires and the sense of 'I' and 'mine'. This attitude to life is the state of Realisation of Brahman. Realise this; then there will be no more confusions. Just one glimpse of this Highest State of Divine Experience is enough to free one from all agitations and their sufferings. It brings everlasting peace and happiness."

This Issue is
Sponsored by the

PUC INSTITUTE

“கற்க கசடறக் கற்பவை; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.”

23, Rudra Mawatha, Col.6